
PREDGOVOR

Teorija i praksa globalizacije ima intenciju jedne jedine racionalne forme uma koja na totalizirajući način nastoji da poveže različite forme uma ili različite oblike racionalnosti. Upravo iz tog razloga nameće se kao princip, kao objedinjavajuće načelo, koji ne samo da povezuje različite forme uma (teorijski, praktični i poetički), nego ih posreduje kalkulativnom logikom vlastitog razvoja kojoj je svrha proizvodnja univerzalnog obrasca života bez obzira na svu različitost između civilizacijskih običajno-moralnih i kulturnih obrazaca ili formi života. Pozadina ovog obrasca je ekonomija, a ona je samo dosljedna u svojoj „praktičnosti“ koju joj je opravdano pripisao Aristotel. Kao neminovnost preostaje stavljanje znaka jednakosti između ekonomije i praktičnog uma, odnosno instrumentalno-pragmatičnog uma, koji misli i djeluje na relaciji obezbjeđenja efikasnih sredstava za ostvarenje projektovano – poželjnog cilja. Potvrdu za takovrsno delovanje nalazimo i u jeziku, jer se ljudske namjere i akcije iskazuju terminima: prirodni i ljudski resursi - nad kojim se uspostavlja apsolutna vladavina sa svrhom ubiranja profita, omogućena globalnom informatičkom kontrolom.

Neosporna je praktičnost i dviju preostalih disciplina (djelatnosti) - politike i etike. Ono što povijesno povezuje politiku i etiku jesu zajedničke ljudske stvari ili djelatnost i življenje u zajednici usmjereno na dobar i sretan život. Riječ je o svojevrsnom praktičnom znanju na kojemu se temelji djelovanje. Oni koji danas zagovaraju raskid etike i politike, skloni su da politiku svedu na plan strateških ili retoričkih kompetencija, dok etici ostavljaju jednostrani zadatak – da razmatra čovjeka kao pojedinca u njegovom izoliranom djelovanju. Međutim, politika posjeduje sveobuhvatni karakter, ona je izvor i produkcija davanja zakona što dovodi do toga da se živi slobodno, pošto sloboda, u ovom smislu, i nije ništa drugo do život u samonametnutim zakonima, kao što i etička pravila nisu samo izolirana djelatnost pojedinaca nego se promatraju u povezanosti s ustavom i zakonima. Rekonceptualizacija etike i ponovno uvođenje politike u sferu racionalnog etičkog raspravljanja postavljaju se kao urgentni zadaci našeg vremena.

Tradicionalna veza politike, etike i ekonomije u javnoj upravi zaživljava u svojoj praktičnosti putem vrijednosti. U osnovne političke vrijednosti u javnoj upravi spadaju: odgovornost, odziv, legitimnost, društvena pravičnost, otvorenost, preglednost, i dr. Ekonomske vrijednosti su: uspješnost, ekonomičnost, produktivnost, efikasnost, inovativnost,

rukovođenje - kojima se nužno dodaju još i praktične i pravne vrijednosti. „Novi javni menadžment“ (*new public management*) je favoriziranje već odavno postojećih ekonomskih vrijednosti u javnoj upravi. Etičke vrijednosti svoju ogledalnost nalaze u pisanim etičkim kodeksima.

Redakcija